

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: **ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ**

Τόπος: **ΑΘΗΝΑ**

Αριθ. Απόφασης: **1154**

Ετος: **2017**

Περίληψη

Ζήτημα αν κατά τον ν. 1902/90 δίδεται το δικαίωμα στους συνταξιούχους λόγω γήρατος να προσμετρήσουν όλον ενιαίως τον διανυθέντα διαδοχικώς μετά την έναρξη της συνταξιοδοτήσεώς τους, χρόνο ασφαλίσεως από παροχή εργασίας ή άσκηση επαγγέλματος σε άλλους ή ομοειδείς ασφαλιστικούς οργανισμούς, προκειμένου να προσαυξηθεί αναλόγως, το ποσό της ήδη απονεμηθείσας και κανονισθείσας συντάξεώς τους. Παραπέμπει στην 7μελή (αρ. κατ. 5378/2010).

Κείμενο Απόφασης

Ε.Μ.

Αριθμός 1154/2017

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Οκτωβρίου 2016, με την εξής σύνθεση: Σ. Μαρκάτης, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος και της Προεδρεύουσας Αντιπροέδρου, που είχαν κώλυμα, Τ. Κόμβου, Δ. Εμμανουηλίδης, Σύμβουλοι, Χ. Κομνηνός, Σ. Παπακωνσταντίνου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Β. Ραφαηλάκη, Γραμματέας του Α΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 29 Μαρτίου 2010 αίτηση:

του «Οργανισμού Ασφάλισης Ελεύθερων Επαγγελματιών» (ΟΑΕΕ), που εδρεύει στην Αθήνα (Ακαδημίας 22), ο οποίος παρέστη με τον Χαρ. Μαραβέλια (Α.Μ. 1392 Δ.Σ. Πειραιά), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του ..., κατοίκου Ν. Σμύρνης Αττικής (...), ο οποίος δεν παρέστη.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων Οργανισμός επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ αριθ. 3106/2009 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Σ. Παπακωνσταντίνου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του αναιρεσείοντος Οργανισμού, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως δεν απαιτείται κατά τον νόμο η καταβολή παραβόλου (άρθρο 28 παρ. 4 ν. 2579/1998, Α' 31).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναίρεση της 3106/2009 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε έφεση του αναιρεσείοντος Οργανισμού Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών (Ο.Α.Ε.Ε.) κατά της 17180/2008 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την πρωτόδικη απόφαση είχε γίνει δεκτή προσφυγή του αναιρεσίβλητου, είχε ακυρωθεί η 753/18.9.2006 απόφαση της Α' Επιτροπής Ενοστάσεων του αναιρεσείοντος Οργανισμού - ως καθολικού διαδόχου του Ταμείου Συντάξεων Αυτοκινητιστών (Τ.Σ.Α.), σύμφωνα με τα άρθρα 1 παρ. 1, 3 παρ. 1 και 2, 4 παρ. 1 και 3 του ν. 2676/1999 (Α' 1) και το π.δ. 154/2006 (Α' 167) - και είχε αναγνωρισθεί το δικαίωμα του αναιρεσίβλητου να προσμετρήσει τον διανυθέντα μετά τη συνταξιοδότησή του από το Τ.Σ.Α. χρόνο ασφαλίσεως στο Ταμείο Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.) για την προσαύξηση του ποσού της ήδη καταβαλλόμενης από το Τ.Σ.Α. συντάξεως λόγω γήρατος.

3. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση κατατέθηκε στη Γραμματεία του εκδόντος την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση Διοικητικού Εφετείου Αθηνών την 1.4.2010 και, επομένως, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 35 του ν. 3772/2009 (Α' 112/10.7.2009). Με την αίτηση αυτή άγεται κατ' αναίρεση διαφορά η οποία ανέκυψε κατόπιν ασκήσεως προσφυγής ουσίας κατά πράξεως που αφορά στην προσμέτρηση του χρόνου ασφαλίσεως που πραγματοποίησε ο αναιρεσίβλητος στο Τ.Ε.Β.Ε. μετά τη συνταξιοδότησή του από το Τ.Σ.Α. για την προσαύξηση του μηνιαίου ποσού της συντάξεως λόγω γήρατος που του είχε ήδη χορηγηθεί από το Τ.Σ.Α., κατόπιν υποβολής σχετικού αυτοτελούς αιτήματος του αναιρεσίβλητου στον απονέμοντα τη σύνταξή του φορέα και η οποία, ως εκ τούτου, αφορά στον καθορισμό του ύψους περιοδικής ασφαλιστικής παροχής κατόπιν ασκήσεως προσφυγής ουσίας. Επομένως, η επίδικη διαφορά εμπίπτει στην κατά το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση της παραγράφου αυτής με την παράγραφο 2 του άρθρου 35 του ν. 3772/2009, εξαίρεση από το κατ' αρχήν απαράδεκτο της ασκήσεως αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και η κρινόμενη αίτηση ασκείται παραδεκτως χωρίς την προβολή με το εισαγωγικό δικόγραφο ισχυρισμών με το περιεχόμενο που προβλέπεται στην παράγραφο 3 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, όπως τα τρία πρώτα εδάφια της αντικαταστάθηκαν με την παράγραφο 1 του άρθρου 35 του ως άνω ν. 3772/2009 (βλ. Σ.τ.Ε. 3906/2015, 30/2016, πρβλ. Σ.τ.Ε. 329/2014, 604/2016), ασκηθείσα δε και κατά τα λοιπά παραδεκτως, είναι περαιτέρω εξεταστέα κατ' ουσίαν.

4. Επειδή, το ν.δ. 4202/1961 «Περί διατηρήσεως των εκ της κοινωνικής ασφαλίσεως δικαιωμάτων εις περιπτώσεις μεταβολής ασφαλιστικού φορέως» (Α' 175), με το οποίο καθιερώθηκε ο θεσμός της διαδοχικής ασφαλίσεως, προβλέπει στο άρθρο 2 αυτού, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 1405/1983 (Α' 180), και στη συνέχεια οι παράγραφοι 1 4 αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 14 του ν. 1902/1990 (Α' 138), τα εξής: «1. Τα πρόσωπα, τα οποία ασφαλίθηκαν διαδοχικά σε περισσότερους από έναν ασφαλιστικούς οργανισμούς, δικαιούνται σύνταξη από τον τελευταίο οργανισμό, στον οποίο ήταν ασφαλισμένα κατά την τελευταία χρονική περίοδο της απασχόλησής τους, σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας του οργανισμού αυτού, εφ' όσον πραγματοποιήσαν πέντε ολόκληρα έτη ή χίλιες ημέρες εργασίας στην ασφάλιση του, εκ των οποίων όμως 20 μήνες ή 500 ημέρες αντίστοιχα κατά την τελευταία πενταετία, πριν τη διακοπή της απασχόλησης ή την υποβολή της αίτησης 2 3 4. Ολόκληρος ο χρόνος της διαδοχικής ασφάλισης υπολογίζεται από τον αρμόδιο για την απονομή της σύνταξης οργανισμό ως χρόνος που διανύθηκε στην ασφάλισή του, τόσο για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, όσο και για τον καθορισμό της σύνταξης και δεν είναι δυνατή η προσμέτρηση μόνο μέρους του χρόνου που διανύθηκε στην ασφάλιση του κάθε οργανισμού 5. Ο συνταξιούχος γήρατος του ασφαλιστικού οργανισμού, ο οποίος μετά τη συνταξιοδότησή του ασφαλίθηκε σε άλλο ομοειδή οργανισμό από παροχή εργασίας ή άσκηση επαγγέλματος, έχει το δικαίωμα, μετά τη διακοπή της ασφάλισής του στον οργανισμό αυτόν, να ζητήσει από τον οργανισμό που συνταξιοδοτείται την προσμέτρηση του χρόνου αυτού για την προσαύξηση του ποσού της σύνταξής του. Ο οργανισμός στον οποίο ασφαλίθηκε ο συνταξιούχος συμμετέχει στη δαπάνη της σύνταξης ».

Περαιτέρω, στο άρθρο 3 του ίδιου ν.δ. 4202/1961 ορίζεται ότι: «1. Χρόνος ασφαλίσεως δι' ον εγένετο επιστροφή εισφορών ή χορήγησις εφ' άπαξ παροχής, ως και χρόνος ασφαλίσεως όστις απετέλεσε προϋπόθεσιν απονομής χορηγηθείσης και λαμβανομένης συντάξεως δεν λαμβάνεται υπ' όψιν δια την εφαρμογήν του παρόντος. 2. Περίοδοι ταυτοχρόνου ασφαλίσεως εις πλείονας του ενός Οργανισμού λαμβάνονται άπαξ μόνον υπ' όψιν, του ησφαλισμένου δικαιουμένου όπως επιλέξη τον Οργανισμόν του οποίου η ασφάλις θα συνυπολογισθή κατ' εφαρμογήν των άρθρων 2 και 4 του παρόντος».

5. Επειδή, κατά την κρατήσασα στο Τμήμα γνώμη, με τις διατάξεις του ν.δ. 4202/1961 καθιερώθηκε ο θεσμός της διαδοχικής ασφαλίσεως με σκοπό τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος κατόπιν ασφαλίσεως διαδοχικώς σε πλείονες του ενός ασφαλιστικούς φορείς. Με την παράγραφο 5 του άρθρου 2 του ν.δ. 4202/1961, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 1405/1983, ρυθμίσθηκε ειδική περίπτωση εφαρμογής των αρχών της διαδοχικής ασφαλίσεως με σκοπό την προσαύξηση συντάξεως η οποία απονεμήθηκε από ασφαλιστικό οργανισμό είτε κατά τις οικείες καταστατικές του διατάξεις είτε κατά τις διατάξεις της διαδοχικής ασφαλίσεως. Κατά την διάταξη αυτή, σε περίπτωση κατά την οποία συνταξιούχος γήρατος ασφαλιστικού οργανισμού, ανέλαβε, μετά την συνταξιοδότησή του, εργασία ή απασχόληση για την οποία ασφαλίθηκε σε άλλον ομοειδή ασφαλιστικό φορέα επιτρέπεται, κατ' αίτησή του, η προσμέτρηση του χρόνου που διήνυσε στον άλλον ασφαλιστικό φορέα μέχρι την διακοπή της ασφαλίσεώς του σ' αυτόν στον χρόνο που χρησιμοποιήθηκε για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος και η ανάλογη προσαύξηση του ποσού της συντάξεως την οποία λαμβάνει από τον ανενέμοντα την σύνταξη ασφαλιστικό οργανισμό με συμμετοχή στην σχετική δαπάνη του ασφαλιστικού οργανισμού στον οποίο πραγματοποιήθηκε ο προσμετρούμενος χρόνος (βλ. σχετικώς Σ.τ.Ε. 601/2016 επτ.). Σύμφωνα με την οικεία εισηγητική έκθεση, ο σκοπός, στον οποίο αποβλέπει η ρύθμιση, συνίσταται στην διασφάλιση ασφαλιστικών δικαιωμάτων εργαζομένων μετά την

συνταξιοδότησή τους και στην αποτροπή της «απώλειας» έστω και μίας ημέρας εργασίας από αυτούς υπό την ασφάλιση άλλου ασφαλιστικού οργανισμού, προδήλως δε, η ρύθμιση αυτή συνιστά - παραλλήλως - και κίνητρο για την εκ μέρους του συνταξιούχου γήρατος γνωστοποίηση στον οικείο ασφαλιστικό φορέα ασφαλιστέας εργασίας ή απασχολήσεώς του και την αποτροπή της εισφοροδιαφυγής. Εν όψει του σκοπού αυτού, για την ταυτότητα του λόγου και παρά την γραμματική διατύπωση της ως άνω διατάξεως, οφειλόμενης προδήλως στην ένταξη αυτής σε νομοθέτημα περί διαδοχικής ασφαλίσεως, κατά την εν λόγω διάταξη, η προσμέτρηση τέτοιου χρόνου ασφαλίσεως (δηλαδή πραγματοποιηθέντος από συνταξιούχο γήρατος σε άλλον ομοειδή ασφαλιστικό φορέα μετά την συνταξιοδότησή του) και η κατά τα ανωτέρω προσαύξηση της ήδη απονεμηθείσας συντάξεως κατά την διάταξη αυτή, επιτρέπεται και στην περίπτωση κατά την οποία η υπαγωγή στην ασφάλιση, την οποία αφορά ο ως άνω προσμετρούμενος χρόνος, είχε ήδη χωρήσει πριν από την συνταξιοδότηση, αποκλεισμένης, πάντως, της χρησιμοποιήσεως του παράλληλου, μέχρι την συνταξιοδότηση, χρόνου ασφαλίσεως στον άλλο ομοειδή ασφαλιστικό φορέα για οποιονδήποτε ασφαλιστικό σκοπό, καθώς και του επιτρεπτός, κατά τα ανωτέρω, προσμετρηθέντος χρόνου για άλλο ασφαλιστικό σκοπό. Κατά τη γνώμη, όμως, της Παρέδρου Σ. Παπακωνσταντίνου, τόσο από τη γραμματική διατύπωση της ανωτέρω διατάξεως της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του ν.δ. 4202/1961 περί εφαρμογής της αρχής της διαδοχικής ασφαλίσεως «μετά τη συνταξιοδότηση», όσο και από τη συστηματική ένταξη αυτής στις διατάξεις με τις οποίες καθιερώνεται ο θεσμός της διαδοχικής ασφαλίσεως, όπως αυτές κατά τα ανωτέρω αντικαταστάθηκαν με το ν. 1902/1990 - από τις οποίες συνάγεται ότι ναι μεν τα πρόσωπα που υπήχθησαν διαδοχικώς στην ασφάλιση περισσότερων του ενός ασφαλιστικών φορέων δεν υποχρεούνται να συνταξιοδοτηθούν αποκλειστικά βάσει των διατάξεων αυτών, δικαιούμενα, αντ' αυτού, να επιδιώξουν την αυτοτελή από καθένα από τους φορείς αυτούς συνταξιοδότησή τους, εφόσον πληρούν τις προς τούτο προϋποθέσεις που τάσσει η νομοθεσία τους, πλην, σε περίπτωση επιλογής της υπαγωγής τους στον θεσμό της διαδοχικής ασφαλίσεως δεν επιτρέπεται, κατά τη ρητή διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του ν.δ. 4202/1961, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 4 του άρθρου 14 του ν. 1902/1990, ο τεμαχισμός του χρόνου του διανυθέντος σε κάθε ασφαλιστικό φορέα, αλλά πρέπει να λαμβάνεται υπόψη τόσο για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος όσο και για τον υπολογισμό του ποσού της συντάξεως αμετάβλητος ο συνολικός χρόνος ασφαλίσεως που διανύθηκε σε όλους τους συμμετέχοντες ασφαλιστικούς φορείς (πρβλ. Σ.τ.Ε. 276/2004, 1158/2006) προκύπτει ότι, κατά την έννοια της εφαρμοστέας εν προκειμένω διατάξεως, δίδεται το δικαίωμα στους συνταξιούχους λόγω γήρατος να προσμετρήσουν όλον ενιαίως τον διανυθέντα διαδοχικώς μετά από την έναρξη της συνταξιοδοτήσεώς τους, χρόνο ασφαλίσεως από παροχή εργασίας ή άσκηση επαγγέλματος σε άλλον ή άλλους ομοειδείς ασφαλιστικούς οργανισμούς, προκειμένου να προσαυξηθεί, αναλόγως, το ποσό της ήδη απονεμηθείσας και κανονισθείσας συντάξεώς τους. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που ο συνταξιούχος λόγω γήρατος ενός ασφαλιστικού φορέα ήταν ήδη, κατά τον χρόνο επελεύσεως της ασφαλιστικής περιπτώσεως, ασφαλισμένος παράλληλα και σε άλλον ομοειδή ασφαλιστικό οργανισμό, διατηρώντας ενεργό ασφαλιστικό δεσμό και με αυτόν, γεγονός το οποίο έχει ως αποτέλεσμα την απαγόρευση συνυπολογισμού, κατά τις διατάξεις περί διαδοχικής ασφαλίσεως, του χρονικού διαστήματος που διένυσε στον άλλον ομοειδή φορέα πριν από τον χρόνο επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου τόσο για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος όσο και για τον καθορισμό του συνολικού ποσού της καταβλητέας συντάξεώς του (βλ. Σ.τ.Ε. 1608/2006 7μ., 6/2007, 1189/2008), συνέχισε δε και μεταγενεστέρως, μετά από τη συνταξιοδότησή του

από τον απονέμοντα φορέα, να διατηρεί ενεργό τον ασφαλιστικό του δεσμό με τον άλλον ομοειδή οργανισμό, δεν είναι δυνατόν, μετά την οριστική διακοπή του ασφαλιστικού του δεσμού με τον τελευταίο αυτόν οργανισμό, να ζητήσει την εφαρμογή των διατάξεων της διαδοχικής ασφαλίσεως μέσω του τεμαχισμού του συνολικώς διανυθέντος στον ομοειδή οργανισμό χρόνου ασφαλίσεως, του αποχωρισμού του τμήματος που διανύθηκε μετά από τη συνταξιοδότησή του και της προσθήκης αυτού στον χρόνο ασφαλίσεως βάσει του οποίου συνταξιοδοτήθηκε από τον απονέμοντα φορέα, προκειμένου να προσυζητηθεί το ποσό της ήδη καταβαλλόμενης συντάξεώς του (πρβλ. Σ.τ.Ε. 2532/2013), χωρίς, ωστόσο, ο χρόνος ασφαλίσεως που διανύθηκε, κατά το ένα μέρος παραλλήλως και κατά το άλλο μέρος διαδοχικώς, στον άλλον ομοειδή ασφαλιστικό οργανισμό να θεωρείται ότι χάνεται για τον εργαζόμενο συνταξιούχο, εφόσον αυτός διατηρεί την ευχέρεια να υπολογίσει όλον τον διανυθέντα στον άλλον ομοειδή ασφαλιστικό φορέα χρόνο ασφαλίσεως, δηλαδή τόσο τον παραλλήλως διανυθέντα πριν από την έναρξη της συνταξιοδότησεώς του, όσο και τον μεταγενέστερο αυτής χρόνο ασφαλίσεως, προς τον σκοπό απονομής και δεύτερης συντάξεως αυτοτελώς από τον άλλον φορέα στον οποίο διανύθηκε ο χρόνος αυτός (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1853/1965, 752/1971, 1212/1987, 1222/1992).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα εξής: Ο αναιρεσίβλητος γεννήθηκε στις 16.6.1933 και πραγματοποίησε στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α. 625 ημέρες εργασίας κατά το χρονικό διάστημα από 1.5.1959 έως 28.2.1962 και στην ασφάλιση του Τ.Σ.Α. 9.346 ημέρες εργασίας κατά το χρονικό διάστημα από 1.4.1964 έως 1.11.1995. Με την 6269/10.11.1997 απόφαση του Διευθυντή του Τ.Σ.Α. απονεμήθηκε στον αναιρεσίβλητο σύνταξη λόγω γήρατος, βάσει του, μέχρι τότε, χρόνου ασφαλίσεως που είχε πραγματοποιήσει αυτός αφενός στο Τ.Σ.Α. και αφετέρου στο Ι.Κ.Α. και με ημερομηνία ενάρξεως της συνταξιοδότησεως την 1η Ιουνίου 1996. Εξάλλου, αυτός ασφαλίστηκε και στο Τ.Ε.Β.Ε., κατά το χρονικό διάστημα από 1.3.1996 έως 1.3.2004, ως μέλος των εταιρειών «... ΚΑΙ ΣΙΑ Ο.Ε» και «... - ... ΚΑΙ ΣΙΑ Ο.Ε». Στη συνέχεια, ο αναιρεσίβλητος υπέβαλε την υπ αριθμ. πρωτ. 10695/30.3.2005 αίτησή του προς τον Ο.Α.Ε.Ε.-Τ.Σ.Α. και ζήτησε να προσμετρηθεί, για την προσαύξηση της ήδη χορηγηθείσας συντάξεώς του, κατ εφαρμογή των διατάξεων περί διαδοχικής ασφαλίσεως, ο πιο πάνω χρόνος ασφαλίσεως που πραγματοποίησε στο Τ.Ε.Β.Ε., πλην του χρονικού διαστήματος από 1.3.1996 μέχρι 31.5.1996, κατά το οποίο ήταν παράλληλα ασφαλισμένος και στο Τ.Σ.Α. (μέχρι τη συνταξιοδότησή του από 1.6.1996). Το αίτημα τούτο απορρίφθηκε με την 38570/24.11.2005 απόφαση του αρμόδιου Διευθυντή, με την αιτιολογία ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν τυχάνουν εφαρμογής οι διατάξεις του άρθρου 9 παρ. 1 του ν. 1405/1983, διότι ο αναιρεσίβλητος είχε ήδη ασφαλιστεί στο Τ.Ε.Β.Ε. πριν τη συνταξιοδότησή του από το Τ.Σ.Α. Ένσταση του αναιρεσίβλητου κατά της παραπάνω αποφάσεως του Διευθυντή του Ο.Α.Ε.Ε. Τ.Σ.Α. απορρίφθηκε με την 753/18.9.2006 απόφαση της Α' Επιτροπής Ενστάσεων του Ο.Α.Ε.Ε. Τ.Σ.Α., με την αιτιολογία ότι η επίμαχη ασφάλισή του στο Τ.Ε.Β.Ε. « δεν επήλθε μετά τη συνταξιοδότηση του από το ΤΣΑ, όπως ορίζεται στην σχετική διάταξη, αλλά προϋπήρχε της συνταξιοδότησεως του και συνεχίστηκε μετά από αυτήν ». Κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως της Επιτροπής Ενστάσεων ασκήθηκε από τον αναιρεσίβλητο προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή ως βάσιμη με την 17180/2008 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Ειδικότερα, με την πρωτόδικη απόφαση κρίθηκε ότι, το γεγονός της υπάρξεως ενεργού ασφαλιστικού δεσμού του αναιρεσίβλητου με το Τ.Ε.Β.Ε., κατά τον χρόνο της συνταξιοδότησεως του από το Τ.Σ.Α., δεν επηρεάζει το δικαίωμά του να προσμετρήσει το μετά τη συνταξιοδότησή του χρονικό διάστημα ασφαλίσεως στο Τ.Ε.Β.Ε., προκειμένου να αυξηθεί το ποσό της ήδη χορηγούμενης από τον Ο.Α.Ε.Ε.-Τ.Σ.Α. συντάξεώς

του. Έφεση του Ο.Α.Ε.Ε. κατά της πρωτόδικης αποφάσεως απορρίφθηκε ως αβάσιμη με την ήδη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Ειδικότερα, το δικάσαν διοικητικό εφετείο έκρινε ότι, η διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 2 του ν.δ. 4202/1961, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 1405/1983, δεν έχει την έννοια ότι ο συνταξιούχος λόγω γήρατος ενός ασφαλιστικού φορέα δικαιούται να ζητήσει την εφαρμογή της μόνο στην περίπτωση που, ύστερα από τη συνταξιοδότησή του, άρχισε να ασφαρίζεται σε άλλον ομοειδή φορέα, αλλά απαγορεύει μόνο την προσμέτρηση στη σύνταξη του χρόνου της ταυτόχρονης και παράλληλης ασφαλίσεως σε ομοειδείς ασφαλιστικούς φορείς, δηλαδή, στην προκειμένη περίπτωση, απαγορεύεται ο συνυπολογισμός μόνο του χρονικού διαστήματος από 1.3.1996 μέχρι 31.5.1996, κατά το οποίο ο αναιρεσίβλητος υπήρξε ενεργά και παράλληλα ασφαλισμένος και στο Τ.Σ.Α. (μέχρι τη συνταξιοδότησή του από 1.6.1996) και στο Τ.Ε.Β.Ε., άλλωστε δε το εν λόγω χρονικό διάστημα είχε ζητήσει ο ίδιος ο αναιρεσίβλητος από τον συνταξιοδοτικό του φορέα να «αφαιρεθεί» και να προσμετρηθεί για την προσαύξηση του ποσού της συντάξεώς του μόνο το, μετά τη συνταξιοδότησή του, διάστημα από 1.6.1996 μέχρι 1.3.2004, κατά το οποίο ασφαλιζόταν πλέον μόνο στο Τ.Ε.Β.Ε.

7. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται, ως μόνος λόγος αναιρέσεως, ότι, κατά παράβαση των κανόνων περί διαδοχικής ασφαλίσεως, το διοικητικό εφετείο έκρινε ότι έπρεπε να προσμετρηθούν, για την προσαύξηση της συντάξεως του αναιρεσίβλητου από το Τ.Σ.Α., οι ημέρες ασφαλίσεώς του στο Τ.Ε.Β.Ε. κατά το χρονικό διάστημα από 1.6.1996 έως 1.3.2004, εκ μόνου του γεγονότος ότι οι ημέρες ασφαλίσεως στο Τ.Ε.Β.Ε., τις οποίες ζήτησε ο αναιρεσίβλητος να προσμετρηθούν για τον υπολογισμό της συντάξεώς του, δεν συνέπιπταν με αυτές που διανύθηκαν στο Τ.Σ.Α. και τούτο διότι, κατά την άποψη του αναιρεσιδόντος Οργανισμού, η διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του ν.δ. 4202/1961 τυγχάνει εφαρμογής μόνο στην περίπτωση που ο συνταξιούχος λόγω γήρατος ενός ασφαλιστικού φορέα πραγματοποιήσει χρόνο ασφαλίσεως σε άλλον ομοειδή φορέα ύστερα από τη συνταξιοδότησή του. Κατά τη γνώμη που επικράτησε στο Τμήμα, η πιο πάνω κρίση του δικάσαντος διοικητικού εφετείου είναι, ενόψει των εκτεθέντων στην πέμπτη σκέψη, νόμιμη και ο παραπάνω λόγος αναιρέσεως θα έπρεπε να απορριφθεί ως αβάσιμος, δεδομένου ότι δεν αποκλειόταν στην περίπτωση του αναιρεσίβλητου η εφαρμογή των διατάξεων της διαδοχικής ασφαλίσεως και η προσμέτρηση του μη συμπίπτοντος χρόνου, που διένυσε ο αναιρεσίβλητος διαδοχικώς στο Τ.Ε.Β.Ε. μετά τη συνταξιοδότησή του από το Τ.Σ.Α., ώστε να προσαυξηθεί το ποσό της ήδη καταβαλλόμενης συντάξεώς του, δίχως να ασκεί επιρροή το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο της συνταξιοδοτήσεως του αναιρεσίβλητου από το Τ.Σ.Α., υπήρχε ενεργός ασφαλιστικός δεσμός αυτού και με το Τ.Ε.Β.Ε.. Κατά τη γνώμη, όμως, της Παρέδρου Σ. Παπακωνσταντίνου, η κρίση του διοικητικού εφετείου δεν είναι νόμιμη, κατά συνέπεια, θα έπρεπε η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή και η προσβαλλόμενη απόφαση να αναιρεθεί, δεδομένου ότι δεν ήταν επιτρεπτή η διάσπαση από τον αναιρεσίβλητο του συνολικώς διανυθέντος στο Τ.Ε.Β.Ε. χρόνου ασφαλίσεως και η προσθήκη μέρους μόνο του χρόνου που διανύθηκε στο Τ.Ε.Β.Ε. (και συγκεκριμένα του χρόνου ασφαλίσεως που πραγματοποιήθηκε διαδοχικώς και όχι παραλλήλως με την ασφάλιση στο Τ.Σ.Α.) στον χρόνο ασφαλίσεως βάσει του οποίου συνταξιοδοτήθηκε, προκειμένου να προσαυξηθεί το ποσό της συντάξεώς του.

8. Επειδή, λόγω σπουδαιότητας του ως άνω ζητήματος της εννοίας της διατάξεως της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του ν.δ. 4202/1961, ενόψει δε και των κριθέντων με την 2532/2013 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Τμήμα, υπό την παρούσα σύνθεση, κρίνει ότι η υπόθεση πρέπει να

παραπεμφθεί προς εκδίκαση ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως αυτού, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 (Α' 8), ορίζει δε εισηγητή ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως την Πάρεδρο Σ. Παπακωνσταντίνου και δικάσιμο τη 4η Δεκεμβρίου 2017.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Παραπέμπει την υπόθεση στην επταμελή σύνθεση του Α' Τμήματος.

Ορίζει δικάσιμο ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως την 4.12.2017 και εισηγητή την Πάρεδρο Σ. Παπακωνσταντίνου.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 19 Οκτωβρίου 2016 και στις 17 Φεβρουαρίου 2017.

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας του Α' Τμήματος

Σ. Μαρκάτης Β. Ραφαηλάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 24ης Απριλίου 2017.

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Μ. Καραμανώφ Β. Κατσιώνη

Πρόεδρος: Σ. Μαρκάτης

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Δημοσίευση: ΤΡΑΠΕΖΑ
ΝΟΜΙΚΩΝ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ
ΔΣΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΥ

Έτος: 2017 **Τόμος:** 61 **Σελ.:** 477